

Het landje van Ali Abu Awwad

Onverwachte ontmoetingen tussen kolonisten en Palestijnen in 'The Field'

Kolonisten en Palestijnse vredesactivisten gaan met elkaar in gesprek en lijken elkaar zelfs enigszins te begrijpen. Deze verrassende ontmoetingen zie je in de nieuwe documentaire *The Field* (Het landje) van de Israelische filmmaker Mordechai Vardi. Hoofdpersoon is de al even bijzondere Palestijnse activist Ali Abu Awwad, welbespraakt, geweldloos, innemend en overtuigend.

Max Arian

'Het is maar tien minuten lopen van mijn huis naar het landje van Ali Abu Awwad,' vertelt rabbijn en kolonist Channan Schlesinger. 'Daar zag ik een groep van 20 Palestijnen en zo'n 25 Israeli's met elkaar praten. Je moet goed begrijpen: zoiets gebeurt anders nooit. Het was voor mij de eerste keer dat ik iemand hoorde vertellen wat het betekent in een Israelische gevangenis te zitten en te lijden onder een bezetting die je rechteloos maakt. Het gaf me een volkomen ander perspectief op het land waarin we wonen.'

Schlesinger vertelt dit in de film *The Field* van rabbijn en filmregisseur Mordechai Vardi, die in mei in Israel in première ging op het DocAviv International Documentary Film Festival. De bijzonder mooi gefilmde en goed gemonteerde documentaire gaat over het *Roots*-initiatief van de geweldloze Palestijnse vredesactivist Ali Abu Awwad. Die heeft niet de pretentie een oplossing te bieden voor het Israelisch-Palestijnse conflict. Maar hij is van mening dat het in de huidige uitzichtloze situatie al belangrijk is als Israeli's en Palestijnen naar elkaar luisteren, als ze elkaar niet negeren, zoals zo vaak gebeurt, maar elkaar als menselijke wezens zien. En werkelijk, als je deze film ziet en Ali Abu Awwad hoort praten, in vloeiend Hebreeuws dat hij ongetwijfeld in de Israelische gevangenis heeft geleerd, kost het je moeite hem geen gelijk te geven.

De film beslaat een periode van ruim twee jaar en geeft beslist geen rooskleurig beeld van de situatie tijdens de zogenaamde 'messen-intifada'. De moeilijkheden worden niet uit de weg gegaan. De schoondochter van een van de joodse deelnemers aan het *Roots*-project wordt in januari 2016 in haar eigen huis door een Palestijn met een mes gestoken en moet naar het ziekenhuis. Ali Abu Awwad weet zijn gesprekspartners er van te overtuigen hoe wanhopig een jongen moet zijn om zo'n aanval op een jonge vrouw uit te voeren. Als zij uit het ziekenhuis komt is dan ook haar commentaar: 'We moeten allemaal nadenken hoe we jongens van 13, 14, 15 jaar die er gewapend met een mes op uit gaan kunnen overtuigen dat het mogelijk is in vrede te leven.'

Wonderbaarlijke bekering

Dat klinkt onmogelijk, maar Ali Abu Awwad zelf is het voorbeeld van zo'n wonderbaarlijke bekering. Zijn familie moest in 1948, toen Israel werd gesticht, vluchten en vestigde zich in Beit Ummar op de Westelijke Jordaanoever, tussen Bethlehem en Hebron, waar hij in 1972 is geboren. Zijn moeder was een belangrijke activist van de PLO en een nauwe medewerkster van PLO-leider Jasser Arafat. Zij werd gevangen gezet en haar zoon moest als jongen van tien jaar tot zijn grote woede toezien hoe zijn moeder door

agenten van de Israelische geheime dienst werd afgetuigd. Zeker, zelf gooide hij stenen naar Israeli's, maar hij werd juist gearresteerd op een dag dat hij geen stenen gooide, maar thuis zat omdat hij examen moest doen. Hij zag het als onrecht, ook toen hij een tweede keer werd gearresteerd omdat hij weigerde de geheime dienst informatie over de activiteiten van zijn moeder te leveren.

Een eerste keerpunt kwam er in zijn leven toen hij er in slaagde via een vreedzaam middel, een hongerstaking in de gevangenis, af te dwingen dat hij zijn moeder, die ook gevangen zat, mocht spreken. Hij realiseerde zich toen dat je misschien meer kon bereiken met vreedzame middelen dan met geweld.

Toch moest er nog veel meer gebeuren om hem tot de vredesactivist te maken die hij nu is. Er werd door een kolonist, die nooit gepakt is, vanuit een auto op hem geschoten toen hij langs de kant van de weg een autoband stond te verwisselen. Hij was gewond geraakt en lag nog in het buitenland in een ziekenhuis, toen hij hoorde dat zijn broer Youssef van dichtbij was doodgeschoten door een Israelische soldaat na een korte woordenwisseling. Youssef was geen activist en hij was vader van een gezin met twee kinderen. Hij had juist jongetjes die stenen gooiden daarvan af willen houden, maar de soldaat ergerde zich aan hem omdat hij volgens hem de held uit wilde

hangen. Ali was natuurlijk witheet toen hij dit hoorde, hij had het liefste wraak willen nemen, maar hij realiseerde zich dat hoeveel Israeli's hij ook zou doden, hij zijn broer niet zou terugkrijgen.

Ongenode gasten

Toen gebeurde er nog iets belangrijks. Zijn moeder ontving bij haar thuis een Israeli, Jitschak Frankenthal van de Israëliisch-Palestijnse dialooggroep *Parents Circle*, wiens zoon in 1994 was ontvoerd en vermoord door strijders van Hamas. Het was een grote schok voor Ali dat zijn moeder een Israeli bij haar thuis uitnodigde. Het was al bijzonder dat Frankenthal toestemming vroeg bij haar te komen. Israeli's waren altijd hun huis binnen gekomen zonder toestemming te vragen. De grootste schok was echter om een Israelische ouder, die een kind had verloren, te zien huilen. Hij was ook een slachtoffer. Ali had altijd gedacht dat Israeli's helemaal niet in staat waren tot tranen. Voor het eerst zag hij ze als menselijke wezens.

Hij realiseerde zich dat wat ook de verschillen in situatie zijn tussen Israeli's en Palestijnen, hun pijn als ze een geliefd persoon verliezen dezelfde is. Hij sloot

zich aan bij Parents Circle en hield samen met een Israelische moeder lezingen in de hele wereld.

Drie jaar geleden zette Ali een klein gebouw neer op een stukje land van zijn familie, een centrum voor geweldloosheid, op een steenworp afstand van het Goesj Etzion kruispunt, een plek midden tussen de Israelische nederzettingen waar voortdurend geweld plaatsvindt. Zo werden er in dat jaar 2014 drie Israelische tieners die stonden te liften ontvoerd en vermoord.

In de film zien we hoe het schuurtje wordt verbouwd tot een echt centrum. Daar vinden nu de ontmoetingen plaats tussen kolonisten en Palestijnen waarbij ze naar elkaar luisteren, maar Ali ziet er ook niet tegenop naar een nederzetting te gaan om zijn verhaal te vertellen, al wordt daar vaak heel gemengd op gereageerd. In het Roots-centrum komen ook groepen uit het buitenland en jonge Israeli's voordat ze in het leger gaan. In de film zie je ze zitten, eigenlijk onwillig om naar de verhalen van de Palestijnen te luisteren en naar Ali als hij hun aanraadt zelf na te denken als ze hun dienstplicht in de Palestijnse gebieden gaan vervullen.

Ali geeft desgevraagd toe dat hij een

van de weinigen is die de geweldloosheid predikt, maar volgens hem zijn de meeste Palestijnen het met hem eens. In de film zien we ook Israeli's en Palestijnen die vreedzaam naast elkaar werken en winkelen in de Rami Levy supermarkt vlakbij het centrum van Ali Abu Awwad. Awwad vergeet niet te benadrukken dat er pas echte co-existentie komt als Palestijnen en Israeli's op gelijke voet met elkaar kunnen omgaan. Hij zegt ook: 'Jullie gaan naar huis, naar jullie mooie nederzettingen, wij gaan naar de vluchtelingenkampen. Jullie noemen ons moordenaars en criminelen, maar jullie hebben je gevestigd op de plekken waar wij ons brood moeten verdienen, jullie zitten op onze huizen, jullie zitten op onze harten - maar niet als onze partners, jammer genoeg.'

Het is nog niet bekend wanneer *The Field* in Nederland te zien zal zijn.

FOTO: BRUCE SHAFER

Ali Abu Awwad praat met een kolonist